

Prázdný, tak prázdný už je léta na hradbách,
dny slávy odnesl si čas, odnes čas.
Jen vítr prohání se v pustých komnatách,
kde oheň z krbů dávno zhas, dávno zhas.

Už v dobách králů ale přízrak chodil tmou,
její šat bílou barvu měl, barvu měl.
To lidem přicházela sdělit zprávu svou
vždy, když zlom dějin nadešel, nadešel.

Za temných nocí znovu ožívá,
je slyšet z lesů vlky výt.
Uvěří každý, kdo se podívá,
zjev bílé šaty bude mít.

Když s půlnocí se probouzí a musí žít
tajemný duch té hradní paní,
po cimbuří zas bloudí
a bílý závoj svírá v dlaních.
"Ať svítá!" kohout zavelí. Pak může jít
a nový den jí spánek vrací.
Co čeká nás, kdo to ví,
když hvězdy s ránem sílu ztrácí?

Svícný a gobelín - nic tu není,
závoje z pavučin všechno mění,
pár zdí - prachem přikryté, zbytky věží...
Můj stín kámen zamyká a čas běží.

Za temných nocí znovu ožívá,
je slyšet z lesů vlky výt.
Uvěří každý, kdo se podívá,
zjev bílé šaty bude mít.

Když s půlnocí se probouzí a musí žít
tajemný duch té hradní paní,
po cimbuří zas bloudí
a bílý závoj svírá v dlaních.
"Ať svítá!" kohout zavelí. Pak může jít
a nový den jí spánek vrací.
Co čeká nás, kdo to ví,
když hvězdy s ránem sílu ztrácí?

Když s půlnocí se probouzí a musí žít
tajemný duch té hradní paní,
po cimbuří zas bloudí
a bílý závoj svírá v dlaních.
"Ať svítá!" kohout zavelí. Pak může jít
a nový den jí spánek vrací.
Co čeká nás, kdo to ví,
když hvězdy s ránem sílu ztrácí?